

vější nebyla čsl. službou státní, nýbrž službou autonomní, takže svým jmenováním z 11. února 1921 byl st-l nově přijat za prozatímního čsl. státního úředníka.

Pokud se konečně snaží stížnost dovoditi z ustanovení § 15 zák. č. 211/1920, že se služ. poměr st-lův stal definitivním tím, že st-l byl po uplynutí jednoho roku ponechán ve službě, aniž bylo jeho prov. jmenování jako takové prodlouženo, odkazuje se na nál. z 4. září 1924 č. 15.150/24, jímž byl tento náhled jako mylný vyvrácen.

Poněvadž se st-l, jak uvedeno, definitivním státním úředníkem čsl. nestal, nemá nároku na zaopatřovací požitky ve výměře platné pro úředníky tyto i nelze shledati nezákonnost v tom, že mu požitky zaopatřovací byly vyměřeny dle systému uherského ve smyslu § 7 zák. č. 211/1920.

III. Neprávem namítá stížnost, že rozhodnutí župního úřadu, jímž byly st-li poukázány zaopatřovací požitky podle předpisů uherských, jest nezákonným pro nepříslušnost župního úřadu.

O pensionování obvodních notářů rozhodoval zajisté dle předpisů uherských jako jediná instance admin. výbor župní, ale po rozpuštění těchto výborů nenastoupil na jejich místo župan, jak mní stížnost, opírajíc se mylně o ustanovení § 3 vlád. nař. z 26. října 1922 č. 310 Sb. Dle tohoto ustanovení vykonává župan prozatím práva příslušející nově ustanoveným, ale dosud nezřízeným župním výborům, nikoli však práva příslušející bývalým adm. výborům. Tato práva vykonávají dle ustanovení § 6, odst. 1. lit. b) zák. z 29. února 1920 č. 126 Sb. na Slovensku definitivně župní úřady. — —

Je-li však výrok župního úřadu o pensionování st-le konečným rozhodnutím ve smyslu § 5 zák. o ss, nelze totéž říci o dalším jeho výroku, jímž se st-l propouští z prozatímní státní služby dnem 31. května 1923.

Tento výrok zakládá se jedině na ustanovení § 10 cit. služ. pragmatiky, není tedy rozhodnutím konečným ve smyslu § 5 zák. o ss, poněvadž jest naříkatelným před nadřízeným ministerstvem. Stížnost proti tomuto výroku jest tedy rovněž nepřipustná.

Č. 4243.

Pozemková reforma: I. Právně samostatným objektem podle § 3 lit. a) zák. není ani na Slovensku nemovitost, která je se zabraným majetkem zapsána v téže vložce knihovní, třeba s ostatním zabraným majetkem místně nesouvisí. — II. O t. zv. osobitých statcích na Slovensku.

(Nález ze dne 17. prosince 1924 č. 22.428.)

Prejudikatura: Boh. 931 adm. a jiné.

Věc: Ondřej hrabě H. a Dr. Ondřej hr. H. (adv. Dr. Vil. Mayerstein z Prahy) proti státnímu pozemkovému úřadu v Praze o vyloučení objektů ze záboru.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvod: Výměrem z 31. ledna 1924 zamítl stpů žádost o vyloučení řady nemovitostí v pozemnoknižní vložce č. 1 obce P. svěženství

H. patřících, ze záboru dle § 3/a zák. z 16. dubna 1919 č. 215 Sb. proto, že objekty ty, zapsány jsouce při ostatním majetku velkostatku v P., státem zabraném, nejsou právně samostatny, a nedostává se jim tudíž jedné z náležitostí § 3 a) záb. zák., jež všechny musejí býti společně splněny, aby vyloučení mohlo býti s úspěchem požadováno.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvážil nss takto: ---

Nss vyslovil již v četných nálezech (srv. nál. Boh. 931) názor, že právní samostatností nutno rozuměti právní schopnost objektu býti sám o sobě předmětem samostatných práv i závazků právních ve všech relacích právních, tedy i co do hypotek, a že tedy nelze pokládati za objekty právně samostatné ony, které jsouce s jiným majetkem státem zabraným v jedné a téže vložce knihovní zapsány, tvoří s těmito nemovitostmi j e d i n é těleso knihovní.

Názor ten přichází k platnosti v stejné míře i u nemovitostí slovenských, neboť i zákonodárství na Slovensku platné (§§ 55 a 57 knih. řádu z 15. prosince 1855 č. 222 ř. z. a § 2 zák. čl. XVI z r. 1891) také zavazení knihovního tělesa jen jako celku, a nikoliv jednotlivých parcel jeho připouští.

Názor st-lův, že nemovitosti, o jichž vyloučení bylo žádáno, místně spolu nesouvisejí a jsou proto dle zákonů na Slovensku platných právně samostatné, nemá opory v zákoně, ježto shora uvedené zákony nekladou váhu na souvislost či nesouvislost parcel v jedné vložce, nýbrž na vlastnost »osobitých statků«, jež však dle § 2 zák. čl. XVI z r. 1891 musejí býti způsobem tam uvedeným v knihách pozemkových označeny. Že by nemovitosti ty byly takovými osobitými statky, stížnost netvrdí a hledíc k předloženému knihovnímu výtahu ani tvrditi nemůže. Zamítl-li žal. úřad vyloučiti nemovitosti ze záboru dle § 3 a) záb. zák. proto, že nemovitosti ty zapsány jsouce s ostatními nemovitostmi zabranými v jedné knihovní vložce, nemají samostatnosti právní, a nevyšetřoval okolnosti, jež pro posouzení samostatnosti právní jsou bez právního významu, pak podle toho, co shora uvedeno, nelze rozhodnutí jeho vytýkati nezákonnost ani řízení vadnost.

č. 4244.

Státní zaměstnanci: I. * Aby bylo vyhověno předpisu § 8 zák. ze 7. dubna 1920 č. 230 Sb. ve příčině projevu vůle vstoupiti do státní služby, není třeba průkazu o tom, že se žadatel ucházel o více služebních míst ve státní službě předpokládajících stejné vzdělání. — II. Výhody dle zák. č. 230/1920 přiznávají se toliko k žádosti stran; průvodní břemeno stihá žadatele.

(Nález ze dne 18. prosince 1924 č. 18.376.)

Prejudikatura: Boh. 2611, 4093 adm. a jiné.

Věc: Dr. Eugen H. v Praze proti ministerstvu školství a národní osvěty stran přiznání výhod podle zák. ze 7. dubna 1920 č. 230 Sb.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.